

ПАРСИФАЛ ЗАЛЕЗЪТ НА МИТОВЕТЕ

Рихард Вагнер – философски и естетически идеи

Образът на легендарния рицар на Кръглата маса в двора на крал Артур Парсифал е своеобразен културен мит. Не само защото на него немският минезингер Волфрам фон Ешенбах (ок. 1170-ок. 1220) посвещава самостоятелна рицарската поема „Парсифал“, а защото неговият образ се превръща в емблема на духовната еманципация и вечното търсене на истината. Според някои древни легенди именно той открива, чрез мистично прозрение, Свещения Граал, други път твърдят, че след смъртта на неумолимия Галахад тъкмо Парсифал става новия пазител на Граала.

Неговият образ вълнува множество поети, художници и музиканти. Вагнер посвещава две опери на сюжети свързани с образа едноименната „Парсифал“ и „Лоенгрин“, защото той е бащата на рицаря-лебед. Композиторият определя своята опера като „Тържествена сценична мистерия в три действия“ и създава либретото ѝ освен по мотиви от поемата фон Ешенбах и по романа в стихове „Парсифал или Принцът на Граал“ от Кретиен дьо Труа и по старинните британски предания „Магинобион“.

Поемата фон Ешенбах се превръща в култ сред немските поети романтици, оказва изненадващо въздействие върху философи като Шоненхауер и Ницше, а не на последно място и върху сформиранието на немския мистицизъм и германските окултни общества като това от Туле.

В своята лебедова песен, и естетически завет „Парсифал“ Рихард Вагнер изпълва с дълбоки символи и сложни послания, смесващи християнски и будистки идеи, философия и източен мистицизъм. В тази опера се долавят идейни вдъхновения от ученията на Шопенхауер и Ницше както и редица будистки трактати.

Каква е загадката в „Парсифал“?! Кой са основните, архетипи, мотиви и символи и какви идеи се крият зад тях и защо тази опера притежава толкова силно естетическо очарование са въпросите, които все още провокират интерес.

Моля изпращайте своите заявки за участие до 15. Април. 2016 на e-mail: pet27@abv.bg (гл.ас. д-р Петър Пламенов).